

EUROOPAN KESKUSPANKKI

EUROOPAN KESKUSPANKIN LAUSUNTO,

annettu 18 päivänä tammikuuta 1999,

Euroopan unionin neuvoston pyynnöstä Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 105 artiklan 4 kohdan ja Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussäännön 4 artiklan a kohdan mukaisesti 1) komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta ja 2) komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi, jolla muutetaan direktiiviä 77/780/ETY luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ja harjoittamiseen liittyvien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(1999/C 189/07)

1. Euroopan keskuspankki (EKP) sai 24 päivänä marraskuuta 1998 Euroopan unionin neuvostolta pyynnön antaa EKP:n lausunto 1) komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden liiketoiminnan aloittamisesta, harjoittamisesta ja toiminnan vakauden valvonnasta (jäljempänä "1. direktiiviluonnos") ja 2) komission ehdotuksesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi, jolla muutetaan direktiiviä 77/780/ETY luottolaitosten liiketoiminnan aloittamiseen ja harjoittamiseen liittyvien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (jäljempänä "2. direktiiviluonnos").
2. EKP:n toimivalta antaa lausunto perustuu Euroopan yhteisön perustamissopimuksen (jäljempänä "perustamissopimuksen") 105 artiklan 4 kohdan ensimmäiseen luetelmakohtaan. Tämän lausunnon on antanut EKP:n neuvosto EKP:n työjärjestyksen 17.5 artiklan ensimmäisen virkkeen mukaisesti.
3. EKP toteaa, että 1. ja 2. direktiiviluonnoksen tarkoituksena on edistää yhtenäismarkkinoiden rahoituspalveluiden kehittymistä vahvistamalla vähimmäismäärä elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toiminnan vakauden valvomiseksi tarvittavia yhdenmukaistettuja sääntöjä ja soveltamalla elektronisen rahan laitoksiin direktiivin 89/646/ETY mukaisen kotivaltion valvontaperiaatteen vastavuoroisen tunnistamisen edellyttämiä järjestelyjä. Tähän sisältyy elektronisen rahan laitosten taloudellisen riippumattomuuden ja toiminnan turvaaminen takaamalla yhtäältä elektronisen rahan laitosten toiminnan vakaus ja toisaalta takaamalla se, että yksittäisen elektronisen rahan laitoksen kykenemätömyys vastata velvoitteistaan ei johda epäluottamukseen tätä uutta maksuvälinettä kohtaan.
4. EKP toteaa myös, että kyseisen säädösaloitteen tekemiseen ovat vaikuttaneet elektronisen rahan liikkeeseenlaskemista käsittelevän selkeän yhteisötason lainsäädännön puuttuminen sekä huoli siitä, että ilman tällaista lainsäädäntöä muut
5. EKP toteaa edelleen, että perinteisille luottolaitoksille ja elektronisen rahan laitoksille tulisi luoda yhtäläiset toimintaedellytykset elektronisen rahan liikkeeseenlaskuun liittyen, millä taattaisiin se, että kaikkien elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toiminnan vakautta valvotaan asianmukaisella tavalla. Nämä seikat huomioon ottaen EKP suhtautuu myönteisesti 2. direktiiviluonnokseen siltä osin kuin sillä muutetaan ensimmäisen pankkidirektiivin 1 artiklan ensimmäisessä luetelmakohdassa olevaa luottolaitoksen määritelmää ja kuin se velvoittaa sellaiset laitokset, jotka eivät aio toimia kaikilla pankkitoiminnan osa-alueilla, noudattamaan elektronisen rahan liikkeeseenlaskussa kaikkia luottolaitoksia koskevia perussääntöjä. Tällainen muutos edistäisi elektronisen rahan liikkeeseenlaskemisen sopuisuudesta kehitystä koko yhteisön alueella ja estäisi kaikenlaisen kilpailun vääristymisen elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden välillä, myös rahapolitiittisia toimenpiteitä sovellettaessa.
6. EKP julkaisi elokuussa 1998 raportin elektronisen rahan liikkeeseenlaskemisesta (jäljempänä "raportti"). Tässä raportissa todetaan muun muassa, että elektronisen rahan merkityksen kasvaminen yhteisön alueella saattaa vaikuttaa huomattavasti EKP:n rahapolitiikan harjoittamiseen. Raportissa käsiteltiin myös yksityiskohtaisesti sitä, millaisista elektronisen rahan järjestelmiin liittyvistä tehtävistä keskuspankkien täytyisi huolehtia osana yhteisön maksujärjestelmiin kohdistuvaa yleisvalvontavelvollisuuttaan.
7. Koska on EKP:n etujen mukaista varmistaa rahapolitiikan tehokkuus, maksujärjestelmien sujuva toiminta ja koskemattomuus sekä systeimiriskin torjuminen ja rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaaminen, EKP toteaa raportis-

saan, että elektronista rahaa liikkeeseenlaskettaessa on tärkeää, että seuraavat vähimmäisvaatimukset täyttyvät: 1) elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toiminnan valvonta tulee valvoa; 2) jokaisen elektronisen rahan järjestelmän osapuolen oikeuksien ja velvollisuuksien tulee olla selkeästi määritelty ja julkistettu; nämä oikeudet ja velvollisuudet on voitava saattaa voimaan kaikissa asianomaisissa oikeusjärjestelmissä; 3) elektronisen rahan järjestelmissä on ylläpidettävä riittäviä teknisiä sekä järjestelmän organisointiin ja menettelytapoihin liittyviä suojaavia turvallisuusuhkien estämiseksi, vähentämiseksi ja havaitsemiseksi, mukaan lukien erityisesti väärennösten uhka; 4) suojaaminen rikollista väärinkäyttöä kuten esim. rahan pesua vastaan on otettava huomioon elektronisen rahan järjestelmiä suunniteltaessa ja toimeenpantaessa; 5) elektronisen rahan järjestelmien täytyy tarjota jokaiselle asianomaiselle keskuspankille kaikki rahapolitiikan kannalta tarvittava tieto, mukaan lukien tilastotiedot; 6) elektronisen rahan liikkeeseenlaskijat täytyy lain nojalla velvoittaa lunastamaan elektronista rahaa nimellisarvosta ja muuttaa se keskuspankkirahaksi elektronisen rahan haltijan pyynnöstä; tämän vaatimuksen yksityiskohdat on täsmennettävä; ja 7) keskuspankkien (EMUn kolmannessa vaiheessa EKP:n) on voitava asettaa varantovelvoitteita kaikille elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoille.

8. Yllä mainittujen vähimmäisvaatimusten lisäksi EKP mainitsee raportissaan vielä kaksi päämäärää, joita se pitää tavoittelemisen arvoisina: i) elektronisen rahan järjestelmien yhteensopivuus ja ii) tarvittavien takuu-, vakuutus- ja tappionjakamisjärjestelmien käyttöönotto, jotta voitaisiin suojata asiakkaita tappioilta ja säilyttää luottamus elektroniseen rahaan.

1. direktiiviluonnos

9. EKP suhtautuisi myönteisesti siihen, että johdanto-osassa viitattaisiin Euroopan keskuspankkijärjestelmän (EKPJ) toimivaltaan valvoa elektronisen rahan järjestelmiä. Tämä toimivalta perustuu perustamissopimuksen 105 artiklan 2 kohdan neljänteen luetelmakohtaan sekä Euroopan keskuspankkijärjestelmän ja Euroopan keskuspankin perussääntö (jäljempänä "perussääntö") 3.1 artiklan neljänteen luetelmakohtaan. EKP ehdottaa myös, että tällainen viittaus sisältäisi maininnan siitä, että asianomaisten yleisvalvontaviranomaisten ja valvontaviranomaisten yhteistyötarve elektronisen rahan järjestelmien koskemattomuutta arvioitaessa tulisi määrittää.
10. 1 artiklassa EKP toteaa ensinnäkin, että 1. direktiiviluonnosta sovelletaan ainoastaan niihin elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoihin, jotka määritellään elektronisen rahan laitoksiksi. EKP kysyykin olisiko mahdollista, että 1. direktiiviluonnokseen lisättäisiin joitakin sellaisia elektronisen rahan liikkeeseenlaskemista koskevia säännöksiä, joita voitaisiin soveltaa sekä perinteisiin luottolaitoksiin että elektronisen rahan laitoksiin. Kuten edellä on mainittu, EKP piti raportissaan tarpeellisenä muun muassa, että elektronisen

rahan liikkeeseenlaskijoilla, eli sekä perinteisillä luottolaitoksilla että elektronisen rahan laitoksilla, olisi oikeudellinen velvollisuus lunastaa ja muuttaa elektronista rahaa keskuspankkirahaksi nimellisarvosta elektronisen rahan haltijan pyynnöstä. Koska on tarpeellista luoda yhtäläiset toimintaedellytykset elektronisen rahan liikkeeseenlaskemista varten sekä ottaa huomioon rahapolittiset ja maksujärjestelmiin liittyvät näkökohdat (katso myös kohta 19 jäljempänä) tällaisten vaatimusten tulisi koskea sekä perinteisiä luottolaitoksia että elektronisen rahan laitoksia. EKP suhtautuisi lisäksi myönteisesti siihen, että sellaisia henkilöitä tai yrityksiä, joita ei määritellä luottolaitoksiksi (eli perinteisiksi luottolaitoksiksi tai elektronisen rahan laitoksiksi), kielletäisiin harjoittamasta elektronisen rahan liikkeeseenlaskemista.

11. EKP haluaisi tämentää 1 artiklan 3 kohdan a alakohdan elektronisen rahan määritelmää siten, että elektronisen rahan liikkeeseenlaskijalla tarkoitettaisiin yritystä, joka on muu yritys kuin neuvoston direktiivin 77/780/ETY 1 artiklan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettu luottolaitos, joka harjoittaa pääasiallisesti elektronisen rahan muodossa olevien maksuvälineiden liikkeeseenlaskemista ja/tai sijoittaa sellaisen toiminnan tuoton olematta neuvoston direktiivin 93/22/ETY alainen.
12. 1 artiklan 3 kohdan b alakohdan elektronisen rahan määritelmästä EKP toteaa, että ehdotettu elektronisen rahan määritelmä keskittyy ehkä liikaa elektronisen rahan teknisiin ominaisuuksiin ja että tämä voi tuottaa vaikeuksia säädöstekstejä laadittaessa. Tästä syystä EKP ehdottaa, että elektronisen rahan käsite tulisi määritellä sellaiseksi saamiseksi elektronisen rahan liikkeeseenlaskijalta, joka voidaan lunastaa takaisin joko laillisen maksuvälineen tai tili- rahan muodossa, joka on sisällytetty elektroniseen laitteeseen ja jonka muut yritykset (ei tytäryhtiöt) kuin liikkeeseenlaskeva laitos hyväksyvät maksuvälineeksi. EKP pitää tarpeettomana 1 artiklan 3 kohdan b alakohdan iv alakohdan ilmaisu "rajoitetun arvoisten maksujen siirtäminen elektronisesti", sillä tästä sanamuodosta voi saada sellaisen käsityksen, että 1. direktiiviluonnosta ei sovellettaisi lainkaan suurten maksujen elektroniseen siirtämiseen.
13. 1 artiklan 4 kohdan a alakohdan sanamuoto "ja muiden maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun ja hallintointiin direktiivin 89/646/ETY liitteen 5 kohdan tarkoituksessa" (näihin maksuvälineisiin luetaan esimerkiksi luottokortit, matkashakit ja pankkivekselit) on EKP:n mielestä merkitykseltään liian laaja. Jos elektronisen rahan laitoksille annetaan lupa laskea liikkeeseen ja hallinnoida esimerkiksi maksuvälineitä, joihin liittyy luottojen myöntäminen yksityis- tai yritysasiakkaille (esimerkiksi luottokortit), elektronisen rahan laitokset asetetaan alttiiksi riskeille, joita direktiiviluonnoksessa ei ilmeisestikään ole otettu huomioon. Jos elektronisen rahan laitokset ryhtyvät lisäksi harjoittamaan muuta liiketoimintaa kuin elektronisen rahan liikkeeseen laskemista tai hallintointia, ne eivät enää ole niitä erikoistuneita laitoksia, jollaisiksi ne alunperin perustettiin; tällöin voi-

- daan kyseenalaistaa, kannattaako elektronisen rahan laitoksia varten säätää erityislainsäädäntöä, jos elektronisen rahan liikkeeseenlaskeminen muodostaa todellisuudessa vain murto-osan niiden toiminnasta. Tämä on ongelmallista myös pyrittäessä luomaan yhtäläiset toimintaedellytykset perinteisille luottolaitoksille ja elektronisen rahan laitoksille erityisesti siitä syystä, että maksuvälineluettelo ei ole tyhjentävä ja että tämän vuoksi sen voi tulkita sisältävän myös sellaisia maksuvälineitä, joita elektronisen rahan laitokset eivät voi laskea liikkeeseen ilman, että ne olisivat nykyisen määritelmän mukaisia luottolaitoksia (esim. pankkikortit, jotka puolestaan edellyttävät talletustilien ylläpitoa). Yllä mainituista syistä EKP katsoo, että sanamuoto ”ja muiden maksuvälineiden liikkeeseenlaskuun ja hallintointiin” pitäisi joko poistaa ja määrätä asiaa koskeva kielto, tai sanamuotoa pitäisi muuttaa niin, että se koskisi vain ennalta maksettuja maksuvälineitä.
14. EKP toteaa, että 1 artiklan 4 kohdan b alakohdassa mainittujen muiden kuin rahoituspalvelujen kirjo voi olla liian laaja siitä syystä, että tällaisen liiketoiminnan merkitys voi osoittautua suureksi ja siihen voi liittyä useita erityyppisiä riskejä. Tämän vuoksi on painotettava jälleen, että elektronisen rahan laitoksiin sovellettavat omia varoja koskevat vaatimukset ja niiden sijoitustoiminnalle asetettavat rajoitukset perustuvat ainoastaan sellaisiin rahoitusvastuisiin, jotka liittyvät liikkeessä olevaan elektroniseen rahaan. EKP toivoo, että sellainen muu kuin rahoituspalveluihin liittyvä liiketoiminta, jota elektronisen rahan laitokset saavat harjoittaa, määriteltäisiin tarkemmin ja ehdottaa, että tämän päätöksen taustalla olevat syyt kirjattaisiin direktiivin perusteluihin. Mikäli elektronisen rahan laitosten sallitaan harjoittaa muuta kuin rahoituspalvelutoimintaa, tällaiseen toimintaan sisältyvät riskit ja siitä saatavien tuottojen sijoittamiseen liittyvät riskit tulisi ottaa huomioon.
15. EKP haluaisi muuttaa 2 artiklan 1 kohdan sanamuotoa siten, että kaikki asiaa koskevassa yhteisön lainsäädännössä olevat viitaukset luottolaitoksiin olisivat yleisesti sovellettavissa paitsi tapauksissa, jotka on lueteltu kyseisessä 2 artiklassa, jolloin mainittu soveltaminen ei olisi tarkoituksenmukaista.
16. 2 artiklan 2 kohtaan ja siihen liittyvän direktiivin 77/780/ETY 5 artiklan viitaten EKP epäilee, onko elektronisen rahan laitoksista tarkoituksenmukaista käyttää nimitystä ”pankki”, vaikka ne luokitellaankin luottolaitoksiksi. Nimitys ”pankki” elektronisen rahan laitoksen kohdalla voi hämmentää suurta yleisöä siitä syystä, että nämä laitokset eivät ota vastaan talletuksia laskeessaan liikkeeseen elektronista rahaa 2 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Tässä asiassa pitäisi välttää kaikkea epäselvyyttä.
17. EKP suhtautuu myönteisesti siihen, että elektronista rahaa liikkeeseen laskeviin laitoksiin sovelletaan neuvoston direktiiviä 91/308/ETY rahoitusjärjestelmän rahanpesutarkoituksiin käyttämisen estämisestä sekä neuvoston direktiiviä 92/30/ETY luottolaitosten konsolidoidusta valvonnasta.
18. EKP haluaisi lisätä 2 artiklan 4 kohdan ensimmäisen osaan maininnan sellaisten toimenpiteiden toteuttamisesta (esim. vakuudet, tappionjakaminen tai vakuutusjärjestelmä), jotka suojaavat elektronisen rahan haltijoita tappioilta ja säilyttävät näiden luottamuksen tähän maksuvälineeseen. Tämä on vieläkin toivottavampaa siinä tapauksessa, että elektronisen rahan käyttö Euroopan yhteisössä kasvaa ajan mittaan huomattavasti.
19. Viitaten 2 artiklan 4 kohdan toiseen osaan EKP haluaa toistaa näkemyksensä, joka perustuu rahapolitiikkaan ja maksujärjestelmiin liittyviin näkökohtiin: tämän näkemyksen mukaan elektronisen rahan laitosten, kuten kaikkien muidenkin laitosten, jotka harjoittavat elektronisen rahan liikkeeseenlaskemista, pitäisi olla velvoitettuja lunastamaan takaisin elektronista rahaa nimellisarvosta elektronisen rahan haltijan sitä pyytäessä. Rahapolitiikan näkökulmasta takaisinlunastettavuusvaatimus on välttämätön, jotta voidaan muun muassa säilyttää rahan asema laskentayksikkönä, ylläpitää hintavakautta estämällä elektronisen rahan hallitsematon liikkeeseenlaskeminen ja turvata likviditeetin hallittavuus ja EKP:n asettamien lyhyiden korkojen taso. Nämä näkökohdat voitaisiin ottaa huomioon määräämällä jatkuva takaisinlunastettavuusvaatimus: elektronisen rahan haltijan olisi tällöin koska tahansa mahdollista vaatia hallussaan olevan elektronisen rahan takaisinlunastamista. Tämän lisäksi elektronisen rahan haltijoilla tulisi olla varauksen oikeus erota elektronisen rahan järjestelmästä oman harkintansa mukaan. Kun elektronisen rahan liikkeeseenlaskija lunastaa takaisin elektronista rahaa sen haltijalta yllä mainitulla tavalla, sen on suoritettava takaisinmaksu joko laillisen maksuvälineen muodossa tai, elektronisen rahan haltijan suostuessa, tekemällä peruuttamaton maksumääräys elektronisen rahan haltijan pankkitilin hyvittämiseksi. Jälkimmäisessä tapauksessa elektronisen rahan haltijalla on oltava oikeus valita vapaasti pankkitili, jolle takaisinmaksu hyvitetään. Tällaiset takaisinmaksut on tehtävä samana valtuuttana, jonka määräinen kyseinen elektroninen rahoitusvaade on. Takaisinmaksut on tehtävä viimeistään sitä päivää seuraavana paikallisena pankkipäivänä, jolloin asianomainen elektronisen rahan liikkeeseenlaskija on vastaanottanut takaisinlunastuspyynnön. Elektronista rahaa tulisi voida lunastaa takaisin – ainakin tietyn ajan kuluessa (joka on määriteltävä) – senkin jälkeen kun elektronisen rahan tai sellaisen välineen, johon elektronisen rahan arvo on tallennettu, kelpoisuusaika on umpeutunut, jos silloin on vielä teknisesti mahdollista määrittää kyseisen elektronisen rahan arvo. Takaisinlunastusvaatimusta tulisi soveltaa yhdenmukaisella tavalla sekä kertakäyttöisiin että uudelleenladattaviin kortteihin. Periaatteessa lunastuksen tulisi olla maksutonta. Maksut tai palkkiot elektronisen rahan takaisinlunastuksen yhteydessä voidaan hyväksyä vain, jos ne eivät ylitä kohtuullista ja oikeudenmukaista arviota elektronisen rahan liikkeeseenlaskijalle syntyvistä takaisinlunastettavuuskustannuksista. Mikäli tällaiset maksut tai palkkiot katsotaan hyväksyttäväksi, niistä on ilmoitettava asiakkaille selkeästi ja etukäteen. Takaisinlunastusvaatimusta on sovellettava kaikkiin elektronisen rahan järjestelmiin, riippumatta niiden koosta. Takaisinlunastusvaatimuksesta ei toisin sanoen tule poiketa minkään elektronisen rahan liikkeeseenlaskijan kohdalla, olivatpa ne miten pieniä tahansa. EKP toteaa lopuksi käsittelevänsä 2 artiklan 4 kohdan toisen osan toisen virkkeen tarkoittavan, että jäsenvaltioiden ei tulisi kansallisessa lainsäädännössään määrittellä sitä, onko

elektroninen raha takaisinlunastettavaa vai ei. Edellä mainittu ei kuitenkaan missään tapauksessa rajoita EKP:n toimivaltaa.

20. 3 artiklan osalta EKP olettaa, että ehdotettu alkupääoman määrä ja jatkuva omien varojen vaatimus pohjautuvat perusteelliseen analyysiin, jonka tuloksena niiden katsotaan olevan oikeassa suhteessa niihin riskeihin, jotka sisältyvät kaikkeen elektroniseen rahan liittyvään toimintaan, jota elektronisen rahan laitokset voivat harjoittaa.
21. EKP toteaa 4 artiklan 1 kohdasta, että elektronisen rahan laitokset voisivat myöntää luottoja niiden maksuvälineiden kautta, joita niiden on lupa laskea liikkeelle ja hallinnoida, omille yksityis- ja yritysasiakkailleen vähärisiksi sijoituksiin vastaavaan määrään asti; sijoitettavan määrän on tämä artiklan mukaisesti vastattava vähintään kyseisen laitoksen liikkeessä olevaan elektroniseen rahan liittyvien rahoitusvaateiden määrää. 1. direktiiviluonnoksessa ei näytetä otettavan huomioon luottojen myöntämiseen liittyviä riskejä huolimatta siitä, että sellaiset riskit voivat vaikuttaa huomattavasti elektronista rahaa liikkeeseen laskevien laitosten taloudelliseen vakauteen. Tästä syystä ja viitaten edellä olevaan 13 kohtaan EKP toivoo, että elektronisen rahan laitoksilta kielletäisiin yleisesti luottojen myöntäminen yksityis- tai yritysasiakkaille. Tämän lisäksi EKP suosittaa 4 artiklan 4 kohdan osalta, että elektronisen rahan laitosten sijoituksiin mahdollisesti kohdistuvia markkinariskejä rajoitettaisiin siten, että rajoituksille määrättäisiin yksi yhdenmukaistettu vähimmäisvaatimustaso; EKP pitää tätä parempana vaihtoehtona kuin sitä, että kukin jäsenvaltio päättäisi itse sopivaksi katsomistaan rajoituksista. Yhdenmukaistetun vähimmäistason luomista voitaisiin pitää edellytyksenä EU-passin myöntämiselle elektronisen rahan laitokselle.
22. EKP pohtii, rajoittaako 5 artiklan sanamuoto asianomaisten viranomaisten oikeutta tehdä tarkastuksia laitosten tiloissa. EKP ehdottaa tämän vuoksi seuraavan sanamuodon poistamista: "elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoiden toimittamien tietojen perusteella".
23. 6 artiklan 2 kohdan osalta EKP toteaa, että olisi eduksi, jos 1. direktiiviluonnoksen johdanto-osassa viitattaisiin yleisesti elektronisen rahan laitosten tiettyjen toimintojen ulkoistamiseen. Toisaalta EKP ei ole täysin varma siitä, onko käytännössä mahdollista soveltaa elektronisen rahan laitosten ehdotettua oikeutta sanoa yksipuolisesti, välittömästi ja ehdoitta irti niiden ja muiden yritysten välisen yhteistyön perustana olevia sopimuksia tapauksissa, joissa elektronisen rahan laitosten mahdollisuus käyttää tehokkaasti oike-

uksiaan seurata ja hallita ulkoistamiseen liittyviä riskejä on huonontunut.

24. Mitä tulee 7 artiklaan EKP haluaisi, että kaiken kokoiset elektronisen rahan laitokset olisivat tietyn yhteisötason vähimmäissäännöstelyn alaisia. Etenkin takaisinlunastavuusvaatimusta tulisi edellä mainitulla tavalla soveltaa kaikkiin elektronisen rahan järjestelmiin, olivatpa ne minkä kokoisia tahansa; samoin tulisi säilyttää kaikissa tapauksissa EKP:n mahdollisuus asettaa vähimmäisvarantovaatimuksia elektronisen rahan laitoksille sekä kerätä niiltä tilastotietoja.

2. direktiiviluonnos

25. Kuten raportissa jo todettiin, EKP pitää tärkeänä, että ensimmäistä pankkidirektiiviä muutettaisiin siten, että "luotolaitoksen" määritelmä kattaisi myös kaikki elektronisen rahan liikkeeseenlaskijat niiden laitosten ohella, jotka vastaanottavat yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja sekä myöntävät luottoja omaan lukuunsa. Raportissa huomautettiin, että näin voitaisiin luoda yhtäläiset toimintaedellytykset etenkin, koska siten voitaisiin varmistaa, että kaikki elektronisen rahan liikkeeseenlaskijat ovat asianmukaisen toiminnan vakauden valvonnan alaisia ja että ne luokitellaan perussäännön 19.1. artiklan mukaisesti laitoksiksi, joille EKP saattaa EMU:n kolmannessa vaiheessa asettaa varantovelvollisuuksia ja tilastointiin liittyviä tiedonantovelvollisuuksia. EKP:n mahdollisuus asettaa EMU:n kolmannessa vaiheessa varantovelvollisuuksia ja tilastointiin liittyviä tiedonantovelvollisuuksia kaikille elektronisen rahan liikkeeseenlaskijoille on olennaisen tärkeä etenkin, kun halutaan varmistaa riittävä valmistautuminen elektronisen rahan käytön huomattavaan kasvuun, jolla on merkittävä vaikutus rahapolitiikkaan. Nämä elektronisen rahan laitoksille asetetut velvoitteet ovat tarpeellisia myös siksi, että näitä laitoksia kohdeltaisiin samoin kuin muun tyyppisten maksuvälineiden liikkeeseenlaskijoita, jotka jo ovat varantovelvollisuuden ja tilastointiin liittyvän tiedonantovelvollisuuden alaisia.
26. Tämä EKP:n lausunto julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Tehty Frankfurt am Mainissa 18 päivänä tammikuuta 1999.

EKP:n puheenjohtaja

W. F. DUISENBERG